No. 47.

VLISSINGSCHE COURANT

Woensdag 20 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

ONDEN, den 13. April. Ongemeene drukte heerscht in de meeste zeehavens, door het gedurig inschepen van troepen naar Oost-Indië en China.

— De beraadslagingen over de belasting op de inkomsten zijn gisteren avond in het Lagerhuis voortgezet geworden; na langdurige discussiën en nadat onderscheidene leden voor- en tegengesproken hadden, is men tot de stemming overgegaan, waarvan de uitslag was, dat de tegenverklaring van Lord *John Russell* met 308 tegen 202 werd verworpen, zoodat zich eene meerderheid van 106 stemmen verklaarde vóór de voordragt van Sir *Robert Peel*, waarvan ten gevolge een wetsontwerp zal worden opgesteld. Verder hand is een voorstel van den Heer *Williams* om de belasting trapsgewijze te heffen, zonder stemming verworpen.

— Zeventien menschen hebben ll. Zaturdag, door de ontvlamming der lucht en daarop volgende uitbarsting in eene der kolenmijnen nabij Manchester, jammerlijk het leven verloren.

— Laatstleden Vrijdag is de generaal sir *W. Houston*, die in de expeditie tegen Walcheren het bevel over de artillerie voerde, en zich vroeger in Egypte bijzonder onderscheiden had, in zeven en zeventig jarigen ouderdom op zijn landgoed in Kent overleden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14. April. Uit eene geloofwaardige bron verneemt men, dat het kabinet van *St. James* aan ons gouvernement eene dringender nota heeft doen geworden, in welke het zich beklaagde, dat Frankrijk, niet te vreden met het uitgebreide grondgebied, hetwelk het reeds in het Noorden van Afrika bezit, ook nog het Keizerrijk van Marokko wilde inzwelgen en ten slotte van welke nota gezegd werd, dat Engeland elken aanval van de Fransche vloot, op eenig punt van de Barbarysche kust van Marokko, zou beschouwen als eene oorlogs-verklaring tegen Engeland.

Deze nota zou de onverwijlde terugroeping van ons eskader ten gevolge hebben gehad.

Sedert komt de Keizer van Marokko nog meer onbewimpeld uit, voor zijne genegenheid voor *Abd-el-Kader*, en thans zegt men, dat de Heer *Calier* naar Afrika gezonden is, om te trachten den Keizer van Marokko langs den weg van onderhandelingen over te halen, om zijn hulp verleenen aan *Abd-el Kader* te staken, en tevens aan den Generaal Bugeaud de order over te brengen, om inmiddels zijne voorgenomene expeditie tegen den Emir te schorsen.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 14. April. Het huisje en het daarbij behoorende schuurtje, bewoond wordende door de kinderen van de overledene weduwe *J. J. Moes*, staande te Westerbroek, gemeente Hoogezand, zijn in de avond van den 9. dezer geheel afgebrand; bij het uitbarsten van den brand bevond zich alleen te huis eene krankzinnige dochter van genoemde weduwe, oud 26 jaren, welke daarbij is omgekomen en zoo erg verbrand, dat aan het lijk naauwelijks de uiterlijke kenteekenen van een mensch waren te erkennen.

MAASTRICHT, den 12 April. Gisteren heeft de heer *Gens*, redacteur van het *Journal du Limbourg*, eene dagvaarding ontvangen, ten einde op Maandag 25 April voor de correctionele regtbank dezer stad te verschijnen, uit hoofde van laster in openbare geschriften tegen den heer *Rouffaer*, directeur der posterijen te Maastricht. De aangeklaagde artikels zijn die in de nommers 4 en 5 van genoemd blad, van 6 en 7 Januarij, getiteld het eerste: *Over de keuze van openbare ambtenaren*, het andere: *Klagten over den post.*

Op aanklagte van den heer *Rouffaer*, was de heer *Gens* reeds gedagvaard voor den regter-commissaris te verschijnen, om op die aanklagte gehoord te worden. De regtbank, in raadkamer vergaderd, had vervolgens beslist, dat de aangeklaagde artikelen noch laster, noch beleediging bevatteden, en er dus geen grond tot eene regterlijke vervolging bestond. Het publiek ministerie heeft zich tegen die uitspraak verzet, en de zaak is voor de raadkamer van het provinciale hof gebragt, welke de uitspraak der eerste regters vernietigende, den heer *Gens* naar de correctionele regtbank heeft verwezen.

Thans zal de regtbank in dezelfde artikels ditmaal iets te vinden hebben, hetgeen zij niet heeft kunnen vinden toen zij in raadkamer vergaderd was. Zonder den uitslag van het regtsgeding vooruit te loopen, kunnen wij zeggen, dat het zeer moeijelijk zou zijn eene veroordeeling uit te spreken en zichzelve gelijk te blijven.

VLISSINGEN, den 19. April. Naar men verneemt, zal er provisioneel aan 's Rijks werf alhier slechts vijf dagen per week gewerkt worden, zoodat de werklieden wekelijks een zesde gedeelte hunner gewone inkomsten zullen missen. Dit is voor Vlissingen geen gering verlies; 't geen door eene andere stad naauwelijks gevoeld wordt, drukt de andere zwaar; niet alleen dat deze vermindering de werklieden aan 's Rijks Marine alhier gevoelig treft, zij treft in meerdere of mindere mate, de geheele burgerij.

Wij hopen dat deze maatregel spoedig mag worden opgeheven, en dat, in plaats van vermindering, vermeerdering van arbeid en vertier onze kwijnende en met snelle schreden achteruitgaande stad eenigzins moge opbeuren. Wij roepen dienaangaande ernstig de medewerking in der Openbare Autoriteit.

— Bij de circulaire van Z. Exc. den Minister van Justitie aan de regterlijke autoriteiten, waarvan wij reeds gewaagden, heeft Z. Exc., behalve het reeds vermelde, dezelve ook nog aangespoord, aanteekening te houden van datgene wat hun voorkwam in de nieuwe wetgeving verbetering te behoeven, ten einde, bij voltooijing derzelve daarop de noodige aandacht zou kunnen worden gevestigd. Voorts die oude wetten en verordeningen op te geven, welker vervanging of afschaffing, geheel of gedeeltelijk, wenschelijk zoude zijn. Uitgaande van het verheven standpunt, hetwelk de regter hier te lande inneemt, acht Z. Exc. het min kiesch, dat tot de vervulling daarvan verzoeken worden gedaan; hij vertrouwt, dat zulks in het vervolg zal worden nagelaten en het den Koning zal worden overgelaten, zonder onderscheid van rang, geloofsbeleidenis enz., maar alleen het oog slaande op kunde en braafheid, regters te kiezen en te benoemen.

Eindelijk moet Z. Exc. te kennen geven, dat hij de vrijheid van drukpers in den ruimsten zin verstaat, en, terwijl hij de losbandigheid, waar die tegen de wetten zondigt, wil hebben geweerd, de vrijheid tot uiting der gedachte, als een kostbaar grondwettig regt aanmerkt.

— Naar wij vernemen, zijn in den nacht tusschen 13. en 14. dezer, de R. Cath. Kerk en drie Hofsteden in de gemeente Dussen, Provincie Noord-Braband, bijna geheel door de vlammen verwoest.

— Den 8. Julij 1842 zal er eene zoneclips plaats hebben, de schoonste, welke men in eene geheele eeuw heeft op te merken gehad. Slechts het dertigste gedeelte der zoneschijf zal door de maneschijf vrijgelaten worden. Zij zal aanvangen des ochtends te 5 ure, 9 minuten, 19 seconden, om te eindigen te 7 ure, 4 minuten en 7 seconden. Zigtbaar in geheel Europa, Azië, Noord-Afrika en in het Noorden van Nieuw-Holland.

GEMENGDE BERIGTEN.

Men is te Madrid nog altijd bevreesd voor een Christino-Carlistisch komplot. — Petersburg wordt aanmerkelijk verfraaid en het glacis der vesting in een park veranderd. — De provincie Groningen is te Amsterdam gekanteld en met de masten tegen een pakhuis geslagen; staat echter weêr vierkant. — De partijwoede gaat te la Plata zoo ver, dat men onlangs, om volk te trekken, onder een tooneelberigt las: Een Unitaris zal een Federalist op het tooneel om hals brengen. — Voor wijlen den vee- en landschapschilder P. G. van Os, zal een gedenkteeken worden opgerigt. — De weduwe van den beroemden luchtreiziger Montgolfier, is nog altijd in het leven. Deze dame heeft thans den ouderdom van 108 jaren bereikt en is nog volmaakt gezond. — Te Barcelona maakt de zedeloosheid groote progressen. — Te Putten is de Roomsche kerk bestolen. — Den 2 dezer ontrukte de dood aan T. Rademecker te Verviers deszelfs vijfde echtgenoot; Rademecker de vader had er 4 en de grootvader zes gehad. — Te Thienen is een vijfjarige os geslagt van 2654 pond. — Te Cotton (Devonsh.) is een vel papier van een Eng. mijl lang en 6 voet breed gefabriceerd. — De savonetbal van Napoleon is voor 12 p. st. (f 144) verkocht. — O. L. vrouw in de kerk van St. Veronika te Luik, is door dieven van hare sieraden beroofd geworden. — Miniaturen van A. Melort te Breda: een kegelspel in ivoren vaas onder een vingerhoed; portret van Z. M. van Oostenrijk in een halve cent; een vliegend vogeltje in een bakerspeldenknop; een stuk geschut getrokken door eene vloo; een vrouwenbeeld onder glazen stolp in eene rijstkorrel, etc. (Bredasche C. 14. April.) — De gouverneur van Tabris is in zijn harem bezweken (J. de la H.) 89. — Op de leening van 7 mill. is voor ruim 59 mill. ingeschreven. — De berigten aangaande de vooruitzigten op den volgenden oogst der meekrap luiden zeer treurig. — De Sp. minister Gonzales heeft aan den heer Guizot eene nota gezonden, zich beklagende, dat de aartsbisschop van Parijs de uitvoering van het bevel van den Paus, om voor Spanje te bidden, had toegestaan. Het antwoord van Guizot zou geweest zijn, dat het bidden zoo al geen goed, dan toch ook geen kwaad zou doen. — De emigratie van Spanje naar Algiers is groot; in 45 dagen zijn 600 passen gevraagd, meestendeels landbouwers. Uit Majorka en Minorka verhuizen ook vele bewoners naar Afrika. — Te Chatham liggen thans ook 2000 troepen in gereedheid, om onverwijld door verschillende schepen naar Indië overgebragt te worden.

MENGELINGEN.

ERNST MET DE INDUSTRIE-SCHOOL TE DELFT.

Onder de verschijnselen in het gebied der wetenschap is de aankondiging eener *Koninklyke Academie* voor industrie en handel, te Delft, ongetwijfeld voor velen een *merkwaardig* verschijnsel in eenen tijd, waarin alles om bezuiniging roept, en de wensch is geuit geworden, om daartoe eene onzer hoogescholen af te schaffen. Naauwelijks was dan ook het koninklijk besluit van den 8 Januarij 1842 N°. 73, inhoudende de oprigting dier Academie, bekend geworden, of er verhief zich, niet zonder scherpte tegen Z. E. den minister, uit Amsterdam, in het *Handelsblad* van den 22 Januarij jl. eene stem, die voorzeker bij dezen en genen eenen nadeeligen indruk moest te weeg brengen.

Intusschen, de *behoefte* aan eene krachtdadige opwekking der nationale nijverheid is, bij haar diep verval, reeds voor lang gevoeld geworden. Wijlen mr. RHYNVIS FEITH klaagde er over, omstreeks 1780, dat de fabrieken uit het land gingen, dat Londen, Lubeck, Bremen, Hamburg, Altona, Duinkerken enz. zich ten onze koste verrijkten door de voortbrengselen hunner fabrieken en manufacturen, zoo als die weleer in Nederland welvaart schonken aan de nijvere volksklasse. Sedert dien tijd, en voornamelijk in de laatste halve eeuw, is de zaak van nijverheid en handel nog aanmerkelijk verergerd. Van Amsterdam uit werd dan ook, bereids onder het vorige bestuur van Koning WILLEM I, de wensch geboord, om, naar het voorbeeld van andere steden in Frankrijk en Duitschland, als Bremen, Hamburg, Berlijn, Gotha, Maagdeburg, Darmstadt, Munchen, Weenen, Altenburg enz. (wij voegen hier vooral ook Parijs bij), eene algemeene *handelschool* voor de stad Amsterdam op te rigten, om die, naar het plan des ontwerps » tot eene zoogenoemde *Re- » aal- of Polytechnieke- of Industrieschool* uit te breiden, » zoo als die voor Amsterdam en het geheele rijk eene » behoefte is voor den burgerstand" (zie *ontwerp eener algemeene handelschool voor de stad* Amsterdam. enz. Amsterdam bij de gebrs. DIEDERICHS, 1836, bl. 22 enz.) Ditzelfde denkbeeld zien wij thans verwezenlijkt en den destijds geuiten wensch van gouvernementswege bevredigd. Het was dus in de gegevene omstandigheid te verwachten, dat het bovenvermelde vijandige artikel in het *Handelsblad* weerspraak en wederlegging zou vinden, dat, hier of elders, de een of ander, die de zaak uit een beter en hooger standpunt, dan dat der bezuiniging alleen, doorzag, als een kampvechter zoude optreden, om het ontwerp van Z. E. den minister te verdedigen, ten einde den kwaden indruk, dien het *Handelsblad* te voorbarig mag hebben te weeg gebragt, weg te nemen. Zoodanig een verweerschrift ging dan ook onlangs van 's Gravenhage uit, en heeft ten titel:

Koninklyke Academie ter opleiding van burgerlyke Ingenieurs te Delft, onder de bescherming van Z. K. H. den Prins van Oranje en de leiding van den Staatsraad A. LIPKENS. — Volksbelang, — *'s Gravenhage* bij BELINFANTE, 1842.

Van dit standpunt uit, het *volksbelang*, wordt in dit geschrift betoogd de wezenlijke behoefte, de noodzakelijkheid en het nut van zoodanig eene inrigting, als welke in andere landen bloeijen en niet weinig tot bevordering van nijverheid en handel, of wat hetzelfde zegt, tot het welzijn des volks hebben bijgebragt en nog bij brengen, terwijl Nederland alleen, welks ziel en hartader de koophandel is, niet éénе dergelijke inrigting telt ter opleiding van zonen uit den burgerstand tot het bedrijvige leven. Een gemis, dat men zich te laat zoude beklagen. De schrijver, van de overtuiging der noodzakelijkheid van zoodanige academie, en van het volksbelang bij derzelver oprigting doordrongen, legt door eenen ruimeren blik op ons lager, middelbaar en universitair onderwijs de gronden bloot, waarop hij een ontwerp als het onderhavige toejuicht, en zich verblijdt over de volksgezinde bedoeling van het nieuwe bestuur. Het welbegrepen belang der natie vordert zoodanig eene inrigting, van waar uit, als brandpunt, eene betere toekomst voor nijverheid, eene meer wetenschappelijke vorming en opleiding voor den handel zich over geheel Nederland verspreiden zal. » De » aankondiging van het voornemen der hooge landsrege- » ring. — zegt hij — om te Delft, onder bijzondere be- » scherming van Z. K. H. den Prins VAN ORANJE, en on- » der de directie van den staatsraad LIPKENS, eene zoo- » danige academie voor Industrie, handel enz. op te rig- » ten, zal diensvolgens, door elken weldenkende, als eene » weldaad voor den nijveren burgerstand beschouwd wor- » den; terwijl de oprigting derzelve vele billijke klagten » zal wegnemen, waartoe het gemis eener zoodanige aca- » demie en daartoe voorbereidende industriescholen, anders » billijkerwijze aanleiding gaf. Wie de behoefte daaraan » kent, kan niet anders, dan de verwezenlijking van 's Ko- » nings besluit met belangstelling te gemoet zien."

Om het nut dier inrigting te meer in het ware daglicht te stellen, werpt de schrijver op bl. 17 en 18, eenen blik op de leervakken, zoo als dezelve ook elders reeds, naar men verzekert, uit goede bronnen, zijn medegedeeld geworden. » Deze leervakken dan, — zoo lezen » wij, — zullen zich uitstrekken tot eene behoorlijke » wetenschappelijke opleiding der jonge lieden, zoowel *ten » behoeve van 's lands dienst*, als ten behoeve van *de » algemeene volksvlyt*, van het *fabriekswezen* en *van den » handel.* Onder de eerste rubriek, ten behoeve van 's lands » dienst, bevat men, 1°. *Ingenieurs* en *Conducteurs* van » den waterstaat, zoowel op het vaste land, als in onze » overzeesche bezittingen, 2°. *Ingenieurs* en *Conducteurs*, » voor de werken in de koloniën, 3°. *Ingenieurs* en *Con- » ducteurs*, die in het vervolg zullen benoodigd zijn bij de » dienst der spoorwegen, 4°. *Ambtenaren*, in wier dienst- » verrigtingen het hoofdzakelijk aankomt op de toepassing » van *Wis-* en *Natuurkundige* wetenschappen. Tot de » tweede rubriek *ten behoeve van volksvlyt* enz. brengt men » geoefende en geleerde *bouwkundige*, theoretische en prac- » tische *werktuig-* en *scheikundigen*, terwijl eindelijk het » onderwijs de strekking zal hebben, om 2°. in alle weten- » schappen en hoofdvakken, die tot het beoefenen van » eenen voordeeligen handel kunnen leiden, bekwame lieden » te vormen" zie bl. 17 en 18.

Wij zouden hier nog, met den schrijver, in verdere overwegingen kunnen treden, doch onthouden ons daarvan, nadat wij de *Koninklyke academie* in haar doel en hare strekking, zoo wij meenen met de aangehaalde woorden, genoegzaam hebben leeren kennen. Overigens wenschen wij dit stukje, dat ons het Koninklijk besluit, en voor belanghebbende ouders, de vereischt wordende kundigheden der adspiranten voor het *examen* mededeelt en ook te regt in de *Delftsche Courant*, 4 Februarij, en het *'s Gravenhaagsche Dagblad*, 9 Februarij aangeprezen is geworden, in veler handen. Alleen voor dezulken, die in de meening zouden mogen verkeeren, dat deze academie tot drukking der schatkist zoude kunnen strekken, of aan het bestuur op groote opofferingen van geld zoude komen te staan, voegen wij hier nog bij, dat wel geene geldelijke opofferingen beter besteed zijn, dan die, welke voor het welzijn der geheele natie worden gedaan, terwijl wij tevens vermeenen de verzekering hier te moeten overnemen, die wij lezen op bl. 20, *» dat deze Academie of Polytechnische school » zal worden daargesteld, zonder dat het eenen penning » koste aan de schatkist."*

Moge dan ook al de verwezenlijking van 's Konings besluit, hetzij uit afgunst van Delft of uit bedilzucht, hetzij uit dwaling of bekrompen inzigt, eenen bestrijder vinden, de verdediger slaapt niet, en wij zeggen, in zijne overtuiging deelende, ten slotte, met dezen in zijn welgekozen motto: *Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est videre, sed etiam illa quae futura sunt prospicere* (*Goess. C.*)

HET KASTEEL VAN UDOLFO.

ANNA RADCLIFFE had eene sombere verbeelding, zij heeft de spoken niet uitgevonden, maar zij heeft ze voltooid; het getal der geheimzinnige wezens, aan welke die vruchtbare vrouw het aanzien heeft gegeven, is onnoembaar. De romanschrijvers nemen gewoonlijk hunne helden uit de wezenlijke wereld, ANNA RADCLIFFE heeft de hare uit de denkbeeldige opgegraven. Iedere persoon overtuigd van te bestaan, viel niet onder haar gebied. Ook had zij zich ten einde in geweten het vak, hetwelk zij beoefende te kunnen nasporen, uit den gezelligen omgang verwijderd, en leidde een leven overeenkomstig met hare roeping van geschiedschrijfsters des geestenrijks. De kasteelen, welke zijn gebouwd heeft, zijn onbewoonbaar en onbewoond, want er vallen verschrikkelijke dingen in voor, te middernacht, het plegtige uur der spoken, het uur, dat men den torenklok nooit hoort verkondigen, zonder twaalf hartkloppingen te ondervinden. Helaas! de ceuw is veranderd: men gelooft aan niets meer, van daag. De spoken zijn afgezet; de mythologie van ANNA RADCLIFFE is in het niet verzonken. Wij zijn allen sterke geesten; wij zouden met de schim van BANCO eten, indien hij ons ten eten vroeg. Middernacht is voor ons geen verschrikkelijk uur meer; het is de middag des nachts.

Niet zoo dacht JOHN LEWING. Zoon van eenen eerzamen Baronnet uit Devonshire, had hij groote schatten geërfd, in den gelukkigen leeftijd waarin de mensch er de waarde van gevoelt, dewijl hij ze in het klein verwisselen kan tegen genietingen. Doch JOHN LEWING dacht slechts bij zeldzame tusschenpoozen aan zijnen rijkdom, en nam die alleenlijk te baat om de zonderlingste neiging te bevredigen: Hij had zich overreed dat hij twee verrezenen gezien had, en een zeker aantal spoken; hij had de verschijning in klassen verdeeld, hij hield nog al veel van kwelgeesten; hij schertste met de bietebouwen, lachte den dwaallichten toe, praatte zelfs gemeenzaam met de schimmen, maar kon de spoken niet lijden en had een afkeer van verrezenen. Evenwel vreesde hij ze niet. Hij verzuimde geene gelegenheid om een gezelschap geketende spoken te ontmoeten, en in goede verstandhouding met hen te treden. Hij had verscheiden sloten in Devonshire bewoond, wier naam niet in besten reuk stond, en elken nacht veranderde hij van kamer, gelijk de tiran DIONYSIUS niet om eene verschijning te vermijden, maar om ze te ontmoeten; in de verbeelding dat een spook meer bijzonder op de eene dan op de andere kamer gesteld was. Wel nu? niettegenstaande al dat vuur van nacht-nieuwsgierigheid had hij niet meer dan twee spoken te zien kunnen krijgen en nog bleef hij daaromtrent niet zonder oogenblikken van twijfel, als hij er wel over nadacht.

JOHN LEWING's boekerij bestond louter uit romans van ANNA RADCLIFFE: zij waren in haaijenvel gebonden, zwart op snede, met beenderen ingezet. Het boek zijns harten kon geen ander wezen, dan *de geheimen van het kasteel van Udolfo*. Welk eene roman! het schoone ideaal der onderaardsche leelijkheid; de werkelijkheid der spookachtige idé: wat zijn zij vrolijk, daarbij vergeleken, al de droevige boeken van diezelfde schrijfster! Nooit heeft ANNA RADCLIFFE meer weelde van schrik ten toon gespreid dan in *Udolfo*. Elke bladzijde schijnt te draaijen met een accompagnement van ketens, elke regel is een gebroken oog dat den lezer aanstaart. Een zenuwachtig mensch kan niet slapen in eene kamer, waar die vier zwavelachtige deelen huizen; hij moet ze in het belang zijner rust, verbannen.

ANNA RADCLIFFE heeft de juiste topographie gegeven, van de bergen waarop het kasteel van *Udolfo* zijn vreeselijke schaduwen wierp: zij heeft er eene lofwaardige gewetenszaak van gemaakt, het oord in de kleinste bijzonderheden te malen; zeer verschillende ten dien aanzien van zoo vele romanschrijvers, die geenen eerbied hebben voor den lezer, en denkbeeldige kasteelen bouwen in streken welke niet bestaan. ANNA RADCLIFFE heeft het ridderert van *Udolfo* met zijne ap- en dependentiën zoo goed gecadastreerd, dat, met de eerste kaart der Apenijnnen, die hem voor oogen komt, de minst aardrijkskundige der menschen den vinger op de stip zet, en, als de held van den roman uitroept: *ziedaar Udolfo!!!*

JOHN LEWING teekende, eenen dag, in het stof van *Hyde-Park*, het sombere slot van MONTONI, den berg die het met weerzin draagt, en het dennenbosch dat zich van schaamte buigt, dewijl het zoo veel misdaden dekte. Vervolgens nam hij credietbrieven op zijnen bankier te Florence, en scheepte zich te Brighton naar Livorno in, met een exemplaar van den roman van *Udolfo* en eenige zakdoeken; in zijn album had hij eene reiskaart geteekend, die hem met gesloten oogen naar *Udolfo* zou hebben gebragt.

Den 4 Junij 1832, kwam JOHN LEWING in Toskane aan; te Livorno hield hij zich slechts op, om thee te drinken in de *locanda* van den *Quercia reale*. Zes uren daarna had zijne postchais hem te Florence, bij SCHNEIDER, afgezet.

Aan de publieke tafel zaten een tachtigjarige Duitscher, die van Munchen gekomen was, om te Rome voor eene schilderij van CORNELIUS te sterven; een Engelschman, die verliefd was op de VENUS van MEDICI; en drie jonge Franschen, die in kunst handelden, en lange haren droegen. Aan het desert begon men te spreken, en ieder verklaarde zijne beginselen. JOHN LEWING had geene andere beginsels dan zijne theoriën, aangaande de spoken. Hij zette die met zeer veel ernst uiteen; de gasten waren verstomd. De kaart der Apenijnen werd op de tafel ontrold; men vroeg den knecht om spelden; JOHN LEWING besteeg de boschrijke kruinen, overtrok de meeren, sprong over de klippen, drong vermetelijk door in de sombere gewelven van het kasteel *Udolfo*, kleedde zijne dischgenooten als spoken met behulp van servetten, en kreeg een zenuwaanval. De drie Franschen, die in kunst handelden, geleidden hem naar zijne slaapkamer, en gaven hem een aftreksel van lindebloesem te drinken. Om deze Fransche edelmoedigheid te vergelden, ontwikkelde JOHN LEWING al zijne plannen, en verzocht de jonge Franschen hem naar *Udolfo* te vergezellen. De Franschen verontschuldigden zich beleefdelijk, zeggende dat zij genoodzaakt waren te Florence te blijven om een verschoten fresco stuk van MEMMO GADDI op te kleuren.

JOHN LEWING antwoordde hun: « welnu, dan zal ik alleen gaan."

Te middernacht scheidde men.

Twee dagen daarna vraagt JOHN LEWING paarden, en snelt in post op den weg naar Sienna tot aan dat dorpje, hetwelk uit twee huizen bestaat en Torrinieri heet. Daar liet onze Engelschman een paard zadelen, hing den roman aan den hals van het dier en verliet den grooten weg om regtstreeks op het geheimzinnige kasteel aan te gaan. Tusschen Polderina en Riccorsi rekt zich de keten der Apenijnen met verschrikkelijke grijnzingen uit; men ziet er groepen van bergen die zich schijnen vereenigd te hebben om den hemel te ondersteunen. Alvorens in den hollen weg af te treden, die loodregt op de hutten van Riccorsi neêrvalt, ontwaart men regts, grillige ophoopingen van grond, roode heuvelen, rotsen met diepe rimpels beladen, bergen die daken van kerken gelijken; het geheele landschap zucht onder eene droefheid, welke de Italiaansche zon nooit opvrolijken kan. LEWING nam zijne kaart, ontrolde ze op den nek van het paard, en verkende zich. *Udolfo* is niet ver van hier, zeide hij; ziedaar een regt spokenoord. Hij wendde zijn paard links en regts, de bergen van hunnen kruin tot hunne wortelen aanstarende, en hield bij tusschenpoozen stil, om een hoofdstuk van den roman te lezen.

Midden in zijne onzekerheid bemerkt hij eene droefgeestigen veehoeder, op eene graszode gezeten, eenen herderstaf in de hand, en bewaakt door eenen hond. Hij galopeert naar den veehoeder toe, en vraagt hem in eene spraak, die alle moeite had om Italiaansch te gelijken, of hij nog ver was van het Kasteel van *Udolfo?*

De veehoeder zat, van het hoofd tot de voeten, gewikkeld in eenen ouden rooden mantel, en liet slechts de oogen, en de helft van zijn voorhoofd zien, want de avondlucht werd koel op de Appenijnen. Langzaam verhief hij het hoofd, zag den Engelschman aan, en gaf hem door teekens te kennen dat hij hem niet verstond.

JOHN LEWING, op zijne beurt, beschouwde strak den veehoeder, en eene snelle rilling schokte hem hevig. Het was schrikbarend in der daad, een veehoeder zonder kudde, een roode mantel en een zwarte hond. Men zou gemeend hebben een postscriptum van den roman van RADCLIFFE te zien, vergeten in deze woestenij. Nogtans gebood de heldhaftige Brit stilte aan de kloppingen zijns harten, riep al de brokken uit de spraakkunst van VENERONI, waarover zijn geheugen hem liet beschikken, te hulp, en opende de volgende zamenspraak;

« Zijt gij van dit land, o herder?

— Ja, excellentie," antwoordde de veehoeder, met een bucolisch accent, « ik ben geboortig uit Polderina.

— Veroorloofd gij mij, u naar uwe kudde te vragen?

— Wel, mijne kudde heeft mij aan mijn ongelukkig lot overgelaten, mijn hond alleen is mij trouw gebleven.

— Wat is dan uwe kostwinning?

— Veehoeder, altoos veehoeder. De vrijheer MONTONI heeft mij beloofd, mij eene kudde te verzamelen; ik wacht.

— De vrijheer MONTONI! zegt gij? Er is een vrijheer MONTONI in dit oord?

— Ja excellentie; kent gij hem?

— Of ik hem ken! hem, neen, maar zijnen grootvader.

(*Vervolg hierna.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan den Schryver van Kinath Schalom Weëmeth.

Wij beschouwen het als van onzen pligt, u te zeggen, dat wij niet tot de geleerde wereld behooren, dat wij slechts in zoover oordeelen, als ons beperkt verstand het toelaat, en daarom tot vermeerdering van onze kennis alles lezen, wat wij vermeenen nuttig te zijn, om zoo mogelijk alles onderzoekende, het goede te behouden, zoodat wij dan ook van uwe groote inschikkelijkheid verwachten, dat dit gebillijkt worde.

Wij hebben de brochure van Aniam Ben Schemida en uw tegenschrift, Kinath Schalom Weëmeth, gelezen; voor het eerste pleit de bezadigde stijl, het kenmerk van eene regtvaardige en waarachtige zaak, en in het laatste eene boosaardige stijl, het kenmerk, zoo niet van onregt, ten minste van fanatismus. Zoo als wij reeds boven betuigd hebben, behooren wij niet tot de geleerden en redeneren daarom slechts bij gevolgtrekkingen. Wanneer wij bladz. 19 van uwe brochure en bladz. 25 van het door u gehekeld wordend schrift vergelijken, en daarbij ter hand nemen Zeror Hachajim en bladz. 37 en 59 naslaan, ontvangen wij het bewijs, of dat gij niet van u verkrijgen kunt de waarheid hulde te doen, of dat gij, hetwelk wij liefst niet gelooven willen, om den lezer voor uwe brochure te winnen, opzettelijk de waarheid ongetrouw zijt. Zoo men tegen iemand schrijft, zorge men geene gemeene woorden te bezigen, maar vooral geene aanhalingen te bestrijden, die bij nazien blijken waarheid te zijn; gij zegt: « O! lu- « genhafte zunge (niet zeer pioetisch) was an vom bladz. « 37 und von 59 sagst ist erdichted, mochte doch jeder « im stande sein, dies schöne werk, dies in so gelehrten « ausgearbeiteten Zeror Hochajim zu verstehn, so konnte « ein jeder sich von deine streichen uberzeugen;" gens onze wijze van zien, van de uwe. Hebt gij de aanhaling van het eene werk gefaald, dan is [illegible] zeer wel mogelijk bij de andere, die wij niet bij [illegible] zijn na te zien. Het harnas aantrekkende had gij [illegible] ten bepalen tot het eenvoudigste maar sterkste wape[illegible] waarheid; bij gevolg besluiten wij, dat gij, hetzij [illegible] of onwillens, uit onwetendheid, dweepzucht of om [illegible] ons onbekende redenen, hebt misgetast, en uw [illegible] het vertrouwen niet verdient, hetwelk wij betre[illegible] overtuiging gaarne geschonken hadden. Wat de [illegible] baarheid der pioetim betreft, de verdienstelijke ge[illegible] LAK hebben dezelve in het Nederduitsch overg[illegible] men leze dezelve, men oordeele, men studere, [illegible] som is, wij verstaan ze niet; en gelukte dit na [illegible] deren, (waartoe een ieder niet in de mogelijk[illegible] zoo zal men toch tot het besluit moeten komen, [illegible] pioetim ongeschikt zijn voor gebeden, ondoeltreff[illegible] godsdienst, storend voor de goede orde, en da[illegible] hoofddoel, het juiste van ieder gebed missen: eenvo[illegible]

Het gebed moet eenvoudig, tot het hart sprekend [illegible] het moet verstaanbaar zijn voor ongeleerden, voor [illegible] wen en kinderen; zoo alleen kunnen wij hand in [illegible] wandelen, om in het huis Gods, tot onze eigene st[illegible] Gode welbehagelijk te zijn; maar niet door zich te [illegible] ten aan gebedsformulieren die door niemand ver[illegible] worden.

Eerst wanneer men deze afschaft, zal de prophetie [illegible] ZEPHANJE cap. 3 in vervulling komen. Wij zullen [illegible] dit onderwerp onze pen niet meer opvatten, daar [illegible] krachteloos is tegenover die van den verdienstelijken [illegible] ver van het Hartelijk Woord, en de zaak door [illegible] goed is uiteengezet.

CORRESPONDENTIE.

Het stuk van M. te M. kan niet geplaatst w[illegible] dat van den Ambachtsman misschien in een volgend [illegible]

ADVERTENTIEN.

† § † VERKOOPING op Vrijdag den 22 [illegible] 1842, des voormiddags om tien ure, [illegible] gesloopte Brug, buiten de Duinpoort [illegible] singen, ten overstaan van den Notaris *A. VAN [illegible] SWALME*, van eene aanzienlijke partij EIKEN HOUT[illegible] WAREN, bestaande in Planken, Balken, Overlegg[illegible] Stoven, Palen van onderscheidene diktens en leng[illegible] alle meest geschikt om verwerkt te kunnen word[illegible] als tot gebruik van Schutselpalen, Mestputten en [illegible] palen; voorts BRANDHOUT en meer; alles afko[illegible] van de evengemelde gesloopte Brug, alwaar hetzelve [illegible] heden af en op den dag der Verkooping voor [illegible] ieder te zien is.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, [illegible] Vrijdag den 22 April 1842, des voormi[illegible] ten 10 ure, in *de Oude Vriendschap*, op [illegible] Groote Markt, te Vlissingen, presenteren te Verkoop[illegible]

Eene partij Fraaije PLANTEN, BLOEMEN[illegible] GEWASSEN, waaronder ORANJEBOOMEN, [illegible] MELIA'S, AZALIA'S, CEDERS en meer [illegible]

Daags te voren voor een ieder te zien.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE.

April 1842.

Van Vlissingen.		ur. m.	Van Breskens.		ur. m.
Woensdag 20,	vm.	8.30	Woensdag 20,	vm.	[illegible]
Donderdag 21,	–	9.30	Donderdag 21,	–	[illegible]
Vrijdag 22,	–	9,30	Vrijdag 22,	–	[illegible]
Zaturdag 23,	–		Zaturdag 23,	–	[illegible]
Zondag 24,	–	10,30	Zondag 24,	–	[illegible]
Maandag 25,	–	11,30	Maandag 25,	m.	[illegible]
Dingsdag 26,	m.	12,30	Dingsdag 26,	nm.	[illegible]

Van VLISSINGEN naar NEUZEN en terug.

Zaturdag 23 April, vm. 11 ure. Terug nm. 2 ure.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19 April. Sedert den 16 dezer zijn a[illegible] ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Caroline, F. H. Bonjer, Hamburg, stukgoederen; Wilhel[illegible] ce, J. Stranach, Prinses Victoria, T. Jackson, beide met [illegible] goederen en passagiers, van Londen.

Voor Gend bestemd:

Haabet, S. P. Hansen, Aalborg, garst; Victoria, C. J. Wal[illegible] Memel, houtwaren; Emelia, A. Sijversen, Aarhuis, rogge; [illegible] lerophon, J. C. Schroder, Wismar, garst; Johanna Corn[illegible] H. Seeuwen, Amsterdam, suiker en jenever; Margaretha, [illegible] Bohler, Hamburg, garst.

Voor Brussel bestemd:

Wilhelmina, H. Hanssen, Memel, houtwaren.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze [illegible] naar zee gezeild:

Harriet, J. H. Banring, steenkolen, New-York; Breeze, [illegible] Mackenzie, schors, Falmouth; The John, A. Simpson, sch[illegible] Hul; The Soho, T. Whitcombe, stukgoederen en passag[illegible] Londen; Margaretha, J. Hillijer, schors en vlas, Hul; Yeom[illegible] J. Goodings, stukgoederen, Algiers; The Meridian, E. Pea[illegible] ballast, Amerika; d'Octavie, J. J. Peterson, stukgoederen, [illegible] rauham; The Traveller, J. J. Keag, stukgoederen, Dublin; [illegible] opold I, C. Zoetelief, stukgoederen, Belfast; Florida, G. S. [illegible] ter, stukgoederen en passagiers, New-York; Jeannette, C. [illegible] Divoort, vlas, Liverpool; Philomele, J. D. Christensen, sch[illegible] Liverpool; The Swan, J. G. Couch, schors, Darmouth; [illegible] tunis, C. Barchman, ballast, Gothenburg; de Echo, P. [illegible] son, ballast, Geflij; Emelie, O. B. Jornsted, stukgoederen, Ch[illegible] tiaanzand; Tell, H. Dierks, stukgoederen, Bremen; Geertr[illegible] Smit, E. Bilst, glas, Hamburg; de Gesina, F. R. Oostra, [illegible] ker, Hamburg.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.